

Ο κινηματογράφος, ως γνωστόν, δέχεται τις πιέσεις του Netflix αλλά και από άλλες παρόμοιες πλατφόρμες. Η δήλωση του Martin Scorsese που προέτρεψε πριν δυο χρόνια το κοινό να μην δει τον «Ιρλανδό» στο κινητό, είναι ενδεικτική των απόψεων των παραδοσιακώ ν κινηματογραφιστώ ν.

Άλλο πράγμα το πανί, και άλλο η τηλεόραση, το home cinema, το μόνιτορ του υπολογιστή, το i pad, η οθόνη του κινητού. Στο πρώτο βλέπεις κινηματογράφο. Στα υπόλοιπα κάτι άλλο. Στα υπόλοιπα βεβαίως, δεν υποχρεούσαι να ακούς τα σαγόνια του διπλανού να συνθλίβει πατατάκια, να ρουφά αναψυκτικό, δεν μυρίζεις τον καπνό του μπροστινού ή τα κρεμμύδια από τα τυλιχτά του πισινού και δεν μετέχεις στο σύνολο των συχνά ανόητων σχολίων που ακούγονται. Από την άλλη όμως, δεν μπορούμε να μην αναρωτηθούμε αν υφίσταται πιο όμορφη, ολοκληρωμένη μορφή ψυχαγωγίας, ψυχαγωγίας και ουχί διασκέδασης, από τη δεύτερη, κατά το ήμισυ μεταμεσονύκτια, παράσταση θερινού κινηματογράφου, με ελάχιστο πλήθος θεατών, κατά τη διάρκεια μιας γλυκιάς ήσυχης καλοκαιρινής νύχτας.

Η τελευταία, μέχρι στιγμής, ταινία του ακούραστου Clint Eastwood, το ντοκυμαντέρ για το βίο του Michael Schumacher που αναρτήθηκε στο Netflix και τα «Μαθήματα Περσικών» αποτελούν μια πολύ καλή ευκαιρία για παρατηρήσεις.

Cry Macho

Ο Eastwood είναι μια ξεχωριστή μορφή της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Όχι μόνο για τον όγκο των παραγωγών που έχει πρωταγωνιστήσει ή σκηνοθετήσει αλλά και για την ευρεία θεματολογία τους, όσο και για την υπερεξηντακονταετή παρουσία του στα πλατώ. Ασφαλώς θα βρεθούν και δουλειές που δεν ήταν απαραίτητες να εμφανιστούν βλέπε Heartbreak Ridge όπου αρκετοί κριτικοί περιέγραψαν την ταινία ως προπαγάνδα που δοξάζει την αμερικανική εισβολή στη Γρενάδα χωρίς να εξηγούν την ιστορία ή την πολιτική που την περιβάλλει. Άλλοι κατέθεσαν ότι αποϊστοριοποιεί τις πραγματικές πολιτικές και οικονομικές συνθήκες, εικονίζοντας τα γεγονότα της Γρενάδας ως έναν απλό θρίαμβο του αμερικανικού ανδρισμού. Μην λησμονούμε ότι ζούσαμε στην εποχή του R. Reagan και της εγκάρδιας σχέσης μεταξύ των δυο ρεπουμπλικάνων. Του προέδρου που μάλιστα δεν είχε εγκαταλείψει τον κινηματογράφο όταν ο ηθοποιός Eastwood έκανε τα πρώτα του βήματα στα πλατώ.

Δίπλα στο Heartbreak Ridge ο Eastwood έχει σκηνοθετήσει – πρωταγωνιστήσει σε αριστουργήματα όπως τα: «The unforgiven», «Million dollar baby», «Mystic River», «American Sniper» χωρίς ασφαλώς να ξεχνάμε τις εποχές των spaghetti western η τον τρομερό και φοβερό επιθεωρητή Dirty Harry.

Στα 91 του μας ξανάρχεται, σκηνοθετώντας και πρωταγωνιστώντας στο Cry Macho. Παρασυρμένος από διθυραμβική κριτική προετοιμάστηκε για μια ακόμα δαντελένια αφήγηση της πολύχρωμης, σκληρής Δύσης. Και θα ήταν έτσι αν βοηθούσε το σενάριο, αλλά σε κάθε περίπτωση αξίζει τη θέαση και την προσοχή μας. Εμπεριέχει μερικούς ενδιαφέροντες διαλόγους, όπως και κάποια εξαιρετικά πλάνα μιας σκληρής αλλά γοητευτικής γης. Θίγει θέματα όπως αυτά της πιστότητας, της φιλίας, του σεβασμού, που νοούνται ως θεμέλια συμπεριφοράς σε τόπους και σε χρόνους που δοκιμάζονται τα πάντα.

Υπάρχει διαθέσιμη όλη η κουλτούρα του δημιουργού, οι συνταγές του καλού σινεμά, οι αναφορές σε αυτά που τραυματίζουν καθημερινά την ανθρωπιά σε εκείνα τα μέρη. Είναι ένα αργό, μαστρικό νεοουέστερν, με happy end, πλημμυρισμένο από όμορφες εικόνες. Αριστούργημα δεν είναι. Είναι όμως θαυμαστός ο δημιουργός του που στέκεται όρθιος και δημιουργικός.

Schumacher

Το ντοκιμαντέρ για τον Schumacher είναι μια καταγραφή της πληθωρικής ζωής του από τότε που, το αναμφίβολα προικισμένο από τη φύση ταλέντο του ξεκινούσε στις άγνωστες πίστες κάρτ του Kerpen. Με απaráμιλλη αφοσίωση, πολύ δουλειά και λίγη τύχη, ο πιλότος και ο άνθρωπος Michael Schumacher έφθασε εκεί που στο σπορ, δεν είχε φθάσει ποτέ κανείς. Στην κορύφωση, στο ζενίθ μιας μοναδικής καριέρας. Και όταν η κακοτυχία του χτύπησε την πόρτα κατέληξε στο ναδίρ μιας ζωής χωρίς ζωή.

Είναι μια επιμελημένη, πλούσια δουλειά, δείχνει όλη την αυτή τη διαδρομή. Από την ανωνυμία ενός από τους χιλιάδες πιτσιρικάδες που αλωνίζουν στα κάρτ, μέχρι την κυριαρχία του επί έτη στο πιο επίπονο, ανταγωνιστικό, επικίνδυνο τμήμα των αγώνων αυτοκινήτων.

Ακολουθεί μια ονειρεμένη ζωή ενός υποδειγματικού οικογενειάρχη που καταδύεται με

μπουκάλες, που κάνει ελεύθερες πτώσεις με αλεξίπτωτο, που γλιστράει στις χιονισμένες πλαγιές. Και εκεί έρχεται η μεγάλη ανατροπή. Ανέγγιχτος όταν περνούσε χωρίς να αφήσει στη Eau Rouge, στιγματισμένος για όσο χρόνο του περισσεύει στο μάταιο κόσμο μας από μια επαφή στο σκι.

Το ντοκιμαντέρ προβάλλει το δυαδικό χαρακτήρα του πιλότου. Στις πίστες φιλόδοξος από το πρώτο του βήμα, ανθεκτικός και άθραυστος, σχεδόν αδιάφορος στο ανάστημα ενός Senna, γενικά ψυχρός αλλά και θερμόαιμος σε επίπεδο τσαμπουκά του πεζοδρομίου στο επεισόδιο με τον D.C. στο Spa, ενδεικτικό των πιέσεων εκείνης της εποχής, εργατικός και υποστηρικτικός στην ομάδα.

Στον προσωπικό του βίο, συνεσταλμένος έως και ντροπαλός έδειχνε να μην είχε ξεχάσει παρά τα πλούτη και τις διακρίσεις, το παιδί από το Kerpen. Μαζεμένος, σπιτόγατος, πολύ μακριά από την εικόνα του σταρ.

Οφείλουμε βέβαια να αποδεχτούμε το γεγονός ότι η κορφή της F1 απαιτεί θυσίες. Και το πρώτο πράγμα που θυσιάζεται είναι η αθωότητα. Αθώς και πρωταθλητής δεν πολυταιριάζει. Ακόμα και ο άγιος Ayrton είχε κάνει τα πεσίματά του, ένα από αυτά και στον πρωτόβγαλτο τότε Schumi, που μας το παρουσιάζουν, ενώ το '93, εξερράγη με την αυθάδεια του επίσης πρωτοεμφανιζόμενου Irvine, και αφού τον αποκάλεσε «γαμημένο ηλίθιο» τούριξε και κάτι ψιλές. Δημόσια όλα αυτά.

Έτσι και ο ήρωας μας με τα επεισόδια στην Αδελαιδα το '94 με τον Hill, στην Jerez το '97 με τον Jacques και το στο βρεγμένο Spa το '98 μας έδειξε το άλλο του πρόσωπο. Χρειάστηκε πολύ χρόνο δε για να παραδεχτεί τα σφάλματά του. Ακόμα και όταν ο Mika του έκανε λόγο πολύ κόσμια και ήρεμα για μια επικίνδυνη κίνησή του στην πίστα, σήκωσε τους ώμους του και απάντησε: «it's racing», αφήνοντας να εννοηθεί ότι σχεδόν όλα επιτρέπονται μέσα στην αρένα.

Εμφανίζονται πολλοί από τους πρωταγωνιστές της εποχής (Hill, Coulthart, Hakkinen, Todt, Brawn, Briatore, Irvine, Ecclestone, Vettel, M. Weber, W. Webber), και φυσικά ο πατέρας Rolf, ο αδελφός Ralf, η σύζυγος Corina και τα παιδιά Gina και Mik.

Περσικά Μαθήματα

Ο σκηνοθέτης είναι Ουκρανοκαναδός, ο ένας πρωταγωνιστής Αργεντινός, ο άλλος Γερμανός. Ένας εκ των παραγωγών Κοζάκος. Γυρίστηκε κυρίως στη Λευκορωσία και ακούγονται, Γερμανικά, Γαλλικά, Ιταλικά, Αγγλικά, Περσικά. Αυτή είναι η πολυεθνική σύνθεση της ταινίας «Περσικά Μαθήματα».

Δεν είναι μια ακόμα ταινία που ασχολείται με τις βαρβαρότητες των γερμανικών στρατοπέδων εξόντωσης. Εντρυφεί σε μια πρωτότυπη ιστορία σχέσης ανάμεσα σε λοχαγό του στρατοπέδου και κρατούμενο. Ενώ τόσο ο λόγος όσο και τρόπος που δομείται η σχέση είναι εξίσου πρωτότυπος.

Καθόλου τυχαίο ότι σε όλη τη διάρκεια της ταινίας το φως είναι λιγοστό, είτε στο εσωτερικό των κτιρίων, είτε στα συννεφιασμένα ή ομιχλώδη εξωτερικά τοπία. Κυριαρχεί η απειλή και ένας πρωτοφανής κυνισμός. Οι Γερμανοί εικονίζονται θηριώδεις, απάνθρωποι, κτηνωδώς αυστηροί και ατσαλάκωτοι.

Μέσα σε αυτή την αλλόκοτη, καταθλιπτική ατμόσφαιρα γεννιούνται όχι μόνον έρωτες αλλά και ερωτικές αντιζηλίες, ενώ η αυστηρότητα του πρωτοκόλλου και της ιεραρχίας δέχεται ισχυρά πλήγματα από εξωυπερησιακές αιτίες.

Η μικρότητα των χαρακτήρων, απότοκο του συστήματος καταστολής και του φόβου που

γεννάται, δίνεται με ανάγλυφο τρόπο μέσα από μια γενικευμένη καταδοτική συμπεριφορά. Όλοι είναι έτοιμοι να μετατραπούν σε μικρούς χαφιέδες, είτε διαδίδοντας καταφανή ψεύδη, είτε για μηδαμινής σημασίας θέματα, προκειμένου να φανούν πιστοί στο σύστημα ή να μεταφέρουν αλλού τις ευθύνες.

Ίσως μερικοί να γεννιούνται φονιάδες, βασανιστές, εγκληματίες, αλλά πέραν πάσης αμφιβολίας ναζι γίνεσαι, δεν γεννιέσαι. Όπως έγινε ένα ολόκληρο έθνος.

Οι στολές, τα κοστούμια, τα σκηνικά, οι φωτισμοί, η μουσική υπόκρουση άριστα, συμβάλουν στο ευρύτερο κλίμα και στηρίζουν τους εξαιρετους πρωταγωνιστές.